

Desen de M. GION

— Iubiți tovarăși, am făcut tot posibilul să nu se simtă lipsa femeilor de la ședință!

urzica

ANUL VII ★ 15 MARTIE 1955 ★ 16 PAGINI - 75 BANI

NUMĂRUL

5

(129)

KONSTANTIN SIMONOV : ZÎMBETUL

E cite unul care
nicicînd nu-l vezi zîmbînd :
„Așa îmi șade bine“, —
și-o fi închipuînd.
Devreme ce deține și el
un post mai mare,
Ar trebui să aibă o altă-nfățișare—
O-nfățișare demnă,
serioasă, așezată.
Inaltei sale funcții
în totul adecvată.
Și citeodată
poate că ar zîmbi și el,
li vine anevoie
un zîmbet să-și rețină...
Dar omul vede cazul
într-un anume fel
Și-analizînd problema,
decide să se-abțină.
Convins fiind că astfel desigur
se și cade,
Și, chipurile,
astfel slujește-un ideal,
El în birou
cu fața-ncremenită șade,

Cu o figură gravă
ca un proces-verbal.
La dînsul pe perete
toți oamenii de seamă
Au chipurile grave
în respectiva ramă,
Ca nu cumva să fie
aici ceva greșit ;
Să nu zîmbească nimeni,
că-i zîmbetul oprit.
Și toată săptămîna
tot astfel și-o petrece —
Cu fața încruntată
Și cu privirea rece.
Doar într-o zi din șapte,
duminica, firește,
In mijlocul naturii plecat,
la pescuit,
La peștișori în apă se uită
și zîmbește ;
Aici și dînsul
poate zîmbi nestingherit.
Nu-i nimenea să-l vadă
zîmbînd așa deodată

Și nimeni din sprincene n-o ridică
uimit ;
El poate să zîmbească în voie
ziua toată,
Păstrîndu-și totodată
prestigiul neștirbit.
Și șade omul nostru aicea
și zîmbește,
Cum unui om de treabă
i se și potrivește.
Căci pentru-această mică
și dulce trîndăveală,
Mă rog,
de bună seamă,
n-o fi cu bănuială...
Dar tare ar face bine
ca să binevoiască
Și-n celelalte zile
la oameni să zîmbească.

In romînește de Igor Block

(Din „Pravda“)

CER CUVINTUL !

Stenograma „Urzicii“ de la ședința care n-a avut loc la Trustul regional de construcții locale (T.R.C.L.) Pitești. Iau parte : directorul Teatrului de stat din Pitești, Gheorghe Leahu, directoarea Școlii de 7 ani de băieți nr. 5, Elena Rădulescu ; directoarea Școlii medii de fete nr. 3, Elias P. Stoica ; salariați ai T.R.C.L.-ului, precum și un delegat al „Urzicii“, revistă de satiră și... și care apare de două ori pe lună. La cuvîntul directorul T.R.C.L.-ului Pitești, tovarășul Petre Argeșeanu.

ARGEȘEANU : - Tovarăși, ați aflat desigur despre plîngerea pe care am adresat-o „Urzicii“, pentru faptul că Trustul nostru a fost criticat în mod nejust la gazeta de stradă a orașului. Și iată, în urma invitației noastre „Urzica“ s-a deplasat aici la fața locului spre a constata justetea plîngerii noastre, spre a cunoaște adevărul ! (Printre salariații Trustului se aud strigăte infundate de: „Aoleo!“). Da, tovarăși, în cadrul întreprinderii, noi primim critica, o cerem, ba chiar simțim nevoie de ea, cu singura condiție ca ea să fie justă ! Noi, tovarăși, sîntem o întreprindere de construcții, deci critica trebuie să fie și ea constructivă.

URZICA : - Ce înțelegi, tovarășe Argeșeanu, printr-o critică constructivă ?

ARGEȘEANU : - O critică constructivă înseamnă... înseamnă... măi, tovarășe, dar noi avem și realizări ! De ce musai critică?... În concluzie, noi cerem scoaterea articolului de la gazeta de stradă. Și cu asta ridicăm ședința.

LEAHU : - Dar teatrul cînd îl ridicăm ?

ARGEȘEANU : - Cum?... Adică... ce... păi dacă stăm în ședință n-o să reușim nicicînd să ridicăm teatrul !

LEAHU : - Ia uite, frate ! Înseamnă așa-dar că din 1952 tot într-o ședință o duceți !

ARGEȘEANU : - Ei nu, în 1952 am făcut altceva !

O VOCE : - Just ! Atunci au făcut promisiuni.

ARGEȘEANU : - Să nu ne depărtăm de la problemă, tovarăși. Unde am rămas ?

STOICA : - Am rămas la tencuială ! Din 1953 !

ARGEȘEANU : - Nu, nu, despre altceva discutăm. Și vă rog liniște. Să vorbim disciplinat, ca la școală !

RĂDULESCU : - Păi, dă-ne școala și-o să vorbim disciplinat... Clasele măi așteaptă și astăzi să fie reparate... Pînă cînd o să tot discutăm despre treaba asta ?

ARGEȘEANU : - Pînă cînd ? Pînă la ora șase, tovarăși, că la șase și un sfert am altă ședință ! Și apoi, v-am rugat : criticați constructiv !

URZICA : - Firește, aveți doar atitea realizări !...

ARGEȘEANU : - Desigur ! Tovarășul de la „Urzica“ vede problema în mod just.

LEAHU : - Bine, bine, problema o vede el, dar cum te descurci dacă ar dori să vadă și teatrul ?

STOICA : - Și sala de gimnastică !

RĂDULESCU : - Și școala ! Lucrările mai mult stau, decît merg.

ARGEȘEANU : - Tovarăși ! Tovarăși ! Constructiv, vă rog ! Altfel să știți, plec definitiv !

TOTI : - Ura ! Uraa !

ARGEȘEANU : - Tovarășe de la „Urzica“ în sfîrșit te-ai lămurit și dumneata. Și-au măturisit deschis ura lor împotriva mea. Ura ! Această ură și-au manifestat-o și la gazeta de stradă... Tovarăși, arătați-mi constructiv : am luat eu vreo măsură greșită ?

Ilustrație de I. DAVIDESCU

RĂDULESCU : - Asta-i, că n-ai luat nici o măsură !

ARGEȘEANU : - Eu n-am întirziat niciodată lucrările !

STOICA : - Așa e. Dumneata ne amînai totdeauna din vreme !

LEAHU : - Ultimul termen pentru finisarea lucrărilor pe șantierul teatrului l-ați fixat pentru 7 Noiembrie 1954 !

ARGEȘEANU : - Nu e ultimul termen, mai urmează și altele !

LEAHU : - Iar nouă ne este cu neputință să montăm vreo piesă din repertoriu.

ARGEȘEANU : - Măi, tovarășe, măi, ce ai vrea dumneata acum ? S-o fac și pe regizorul ? Să vă montez eu piesele ? Poate să și joc în ele ?

LEAHU : - Ar fi o idee ! Așa o să dați mai des pe la teatru.

ARGEȘEANU : - Pentru ce mă ici peste picior, măi tovarășe ? Așa sînteți voi, actorii : din orice, faceți comedie !

LEAHU : - Tot mai bine decît ce-ai făcut dumneata din teatrul nostru : tragedie !

RĂDULESCU : Și din școala noastră !

STOICA : - Și din sala noastră de gimnastică !

ARGEȘEANU : - Cauze obiective, tovarăși ! Am dat prioritate lucrărilor de mai mare însemnătate. Trebuia, de pildă, să termin de urgență magazia „11 Iunie“.

URZICA : - Hapciu ! Hapciu !

O VOCE : - Să trăiești o sută de ani tovarășă !

URZICA : - Două sute de ani !

VOCEA : - Pentru ce două sute ?

URZICA : - Ca să prind și eu ziua cînd s-o sfîrșe construcția magaziei „11 Iunie“ pe care tovarășul director Argeșeanu a terminat-o acum în ședință !

ARGEȘEANU : - Dacă e să pomenim despre magazia asta, atunci e cazul să vorbim deschis, fără perdea !

VOCI : - Fără perdea și fără elemente dubioase strecurate în sinul T.R.C.L.-ului Pitești.

ARGEȘEANU : - Calomnii ! Sînt oameni unu și unu !

O VOCE : - Păi, ăsta e norocul, că sînt oameni unu și unu. Dacă erau mai mulți : cinci și cinci, sau zece și zece, cine știe ce se mai alegea din Trust !

ARGEȘEANU : - Constructiv, tovarăși ! Constructiv, vă rog !

STOICA : - Din pricina „constructivității“ dumitale, din 240.000 lei alocați pentru construcția noastră, din cauza vitezei cu care s-au efectuat lucrările, ați folosit numai 24.000 lei ! Restul s-a pierdut !

ARGEȘEANU : - Tovarăși, în natură nimic nu se pierde, totul se blochează ! În concluzie, eu sînt pentru scoaterea articolului de la gazeta de stradă !

URZICA : - Just ! Și eu sînt de aceeași părere !

ARGEȘEANU : - Bravo ! Bravo ! Îți mulțumim, „Urzico“. Bine faci că te amesteci din cînd în cînd și în treburile noastre. Așadar să scoatem articolul de la gazeta ! Nu-i așa ?

URZICA : - Da. Eu propun, tovarăși, să-l scoatem de la gazeta de stradă...

ARGEȘEANU : - Așa, așa !...

URZICA : - Și să-l publicăm în „Urzica“.

TOTI : - Ura ! Uraa !

ARGEȘEANU : - Păi, asta e constructiv, tovarăși?... Și apoi... și apoi... nu înțeleg ce se amestecă „Urzica“ în treburile noastre !

MARFA GATA, BANII AȘTEPTĂ

de ȘTEFAN TITA

Poftim, de mai înțelege ceva. Ce s-aștepta ei să iasă și ce-a ieșit! Nu, orice ai spune, tineretul de azi e, oricum, altfel decât pe vremea lui.

Și când te gîndești că n-a închis ochii toată noaptea. S-a zburciat ca un pește pe uscat. Îl toropea somnul, dar când s-ațipească îi reveneau în minte toate cite se petrecuseră în ultimul timp.

De fapt istoria a început așa: într-o dimineață, Elena, șefa de raion, a năvălit în biroul lui, și, punindu-i câteva rochii pe masă, a rostit hotărît:

— Tovarășe Ispas, eu nu pot să mai vind asemenea mărfuri. Nu pot să-mi bat joc de banii clienților. Astea-s rochii?

Lui Ispas îi sări muștarul. Întîi c-a intrat fără să bată în ușa pe care-i scris: „Responsabilul magazinului“. Fetei ăsteia i-a lipsit totdeauna buna-cuviință și respectul. Harnică, inimoasă, nimic de zis, dar i-a lipsit totdeauna respectul.

— Tovarășă Elena, ți-am spus de-o mie de ori să nu intri fără să bați în ușa. Ți-am spus, ori nu ți-am spus?

— Da, aveți dreptate, se roși Elena, vă rog să mă iertați c-am intrat așa. Dar priviți și dumneavoastră, asta-i marfă?

Apoi i-a sărit muștarul că i-a pus rochiile pe birou. Ce obicei e ăsta, să-i trîntească mărfurile pe birou?

— Tovarășă Elena, de ce mi-ai pus rochiile pe masa mea de lucru?

— Să vedeți și dumneavoastră ce mărfuri ni se trimit.

— Dar ce au, mă rog, mărfurile astea?

— Uitați-vă cum sînt lucrate. Și sînt niște modele de pe cînd era bunică fată.

Auzi expresia la o fată tînără! Și-apoi, ce vrea? Iar povestea cu stocul „Flacăra“?

— În fond, tovarășă Elena, nu știu ce vrei dumneata. Am mai discutat nu o dată chestia asta. Bune, rele, mărfurile trebuie vîndute. Nu știi vorba? Marfa gata, banii așteaptă...

— Ba nu, tovarășe Ispas, clienților noștri trebuie să le dăm numai mărfuri bune.

— De acord, zîmbi acru Ispas, cunosc și eu problema asta. Dar dacă ni se trimit și asemenea mărfuri, ce să facem cu ele? Să le bem cu apă ne-ncepută?

— Să le trimitem înapoi la bază!

— Ce face? sări Ispas ca ars. Să le trimitem înapoi? Să-mi aprind paie-n cap cu direcția? Să spună că le-am incurcat planul?

— N-au decît să deschidă bine ochii cînd recepționează mărfurile, și n-o să le mai incurce nimeni planul.

O clipă, nu știu ce să-i răspundă. Se opri din plîmbat. O măsură de sus pînă jos. Auzi, tineretul de azi ce-i în stare să gîndească. Să trimită mărfurile înapoi la bază. Unde-i respectul pentru treptele ierarhice? Baza e ca și direcția generală. Nemaipomenit!

Începu să se plimbe agitat. Apoi izbucni, răgușit:

— Dumneata, tovarășă Elena, cînd ai să fii responsabilă ai să faci ce știi. Deocamdată sînt eu responsabil, și eu nu trimit mărfurile înapoi. Ai înțeles?

Apoi, după o săptămînă, a plecat în concediu. A rămas să-l înlocuiască Elena. Cînd s-a înapoiat, în rafturi nici urmă de mărfuri „Flacăra“.

Ai văzut? Dacă-am repezit-o, a știut să lichideze în lipsa mea întregul stoc, își zise mulțumit Ispas în sinea lui. Apoi cu glas tare:

— Bravo, tovarășă Elena, te felicit!

— Pentru ce anume, tovarășe Ispas?

— Cum, pentru ce? Pentru stocul „Flacăra“.

— A, ați și aflat? Îmi pare bine că sînteți și dumneavoastră de acord.

Lui Ispas i s-a făcut dintr-o dată foarte cald. Ce să aștepte? Cu ce să fie de acord? Cuprins de presimțiri, a întrebat-o cu glasul răgușit:

— Ce-i cu stocul „Flacăra“ și ce să aflu?

Cînd se enervează i se-ntîmplă întotdeauna să răgușească. Elena a zîmbit și i-a răspuns:

— Imediat după plecarea dumneavoastră l-am trimis înapoi la bază. Îmi pare bine că sînteți de acord. Trebuie să-i învățăm odată minte!

Cum? Cine-i de acord? Pe cine să-nvețe minte? Pe cei de la direcție? Ispas simțea că se sufocă. L-a nenorocit! Să vezi ce-o să pățească, măcar că măsura a fost luată în lipsa lui. Nu-i cunoaște el pe cei de la centru? Din birocrat nu-l scot. Acum, gata, o să-i măture... Las-că știe el cu cine are a face.

— M-ai nenorocit! Tovarășă Elena, dumneata să-mi porți păcatele.

— Liniștește-te, tovarășe Ispas, că n-ai să pătîmești nimic. Ai să primești și feliicitări.

— Lasă-mă-n pace, că m-ai nenorocit. Ori poate-ai vrut să-mi iei locul? Spune drept, ai vrut să-mi iei locul, așa-i? De la dumneata pot să m-aștept la orice.

Peste trei zile a primit o invitație:

Tovarășului Ispas Ion, responsabilul magazinului nr. 4.

„În legătură cu înapoierea la bază a mărfurilor cooperativei „Flacăra“, sînteți invitat

mîine, 17 iulie a. c., orele 8, la tovarășul director-general Stănică“.

Toată noaptea n-a dat geană de geană. Parcă avea urzici în așternut.

La 6 dimineața se-nvîrtea în fața direcției generale. A-ntrebat de cîteva ori pe portar de tovarășul director-general. Nu, nu a venit încă. Venea devreme, nici vorbă, dar nici chiar așa...

În sfîrșit, la orele 8 fu primit de tovarășul Stănică.

— Șezi, tovarășe, ia loc, te rog, a auzit ca prin vis Ispas. Știi pentru ce te-am chemat, nu-i așa?

Cum să nu știe?

— Să vedeți, tovarășe director-general, eu personal... dar Stănică i-a făcut semn să tacă.

— Știu, tovarășe Ispas, d-ta personal ai hotărît trimiterea mărfurilor înapoi la bază. De aceea te-am și chemat.

— Nu, să vedeți, încercă din nou să vorbească Ispas, cu toate că de răgușit ce era aproape că nici nu i se mai auzea glasul.

— Te-aș ruga, să nu te superi și să mă lași pe mine să vorbesc întîi, îl opri din nou Stănică. Așadar, ai hotărît trimiterea mărfurilor înapoi la bază. Le-ai trimis înapoi fiindcă nu erau bune.

Asta arată că de data aceasta nu te-ai incurcat în forme birocratice, și că-n adevăr pui interesele oamenilor muncii mai presus de orice. În numele direcției generale, te felicit...

Ispas făcu niște ochi cît cepele. Cum? Nu-l mătură? Îl mai și feliicită?

Dintr-o dată, gîndul îi fugi la Elena. A naibii fată! Știa ea ce știa. A spus c-o să-l și feliците. Și uite, așa s-a-ntîmplat.

Pe sală se-ntîlni cu responsabilul unității nr. 6.

— Hai noroc, tovarășe Ispas. Cu ce treabă pe la direcție?

Ispas se umflă în pene:

— M-a chemat tovarășul Stănică să mă feliците.

— Da? Pentru ce?

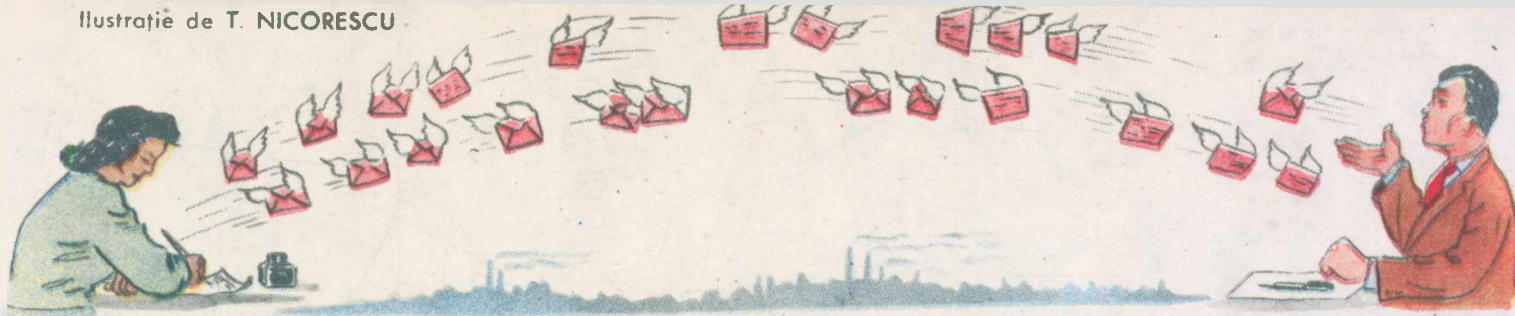
— Cum, n-ai aflat? Păi, eu sînt singurul care nu primesc decît marfă corespunzătoare. Ce nu-i bun, nici nu discut. Înapoi la bază.

— Ei, nu mai spune!

— Păi, sigur. Să se-nvețe minte, să caște ochii cînd recepționează marfa. Să nu primească orice. Să lupte și ei pentru calitate, cum luptăm noi. Ce, mai e ca pe vremuri, marfa gata, banii așteaptă? S-a schimbat, tovarășe, s-a schimbat...

Ilustrații de BENEDICT GĂNESCU

Frate-miu e de zece ori mai frumos decât oricare dintre noi. E-nalt, lat în spate, are părul negru, se bărbiereste de patru ori pe săptămână și are niște ochi... Și ce haine are! Hainele, ca hainele. Și dumneavoastră puteți să aveți un costum ca al lui, dar n-o să vă vie așa de bine cum îi vine lui. Da' lasă că și Florică, croitorul lui, știe meserie. Odată croitor!

Toată lumea se întreabă de ce nu s-a făcut Radu (așa-l cheamă pe frate-miu; noi li zicem Răducu) artist. Pun rămășag că v-ați fi dus la teatru să-l vedeți, chiar dac-ar fi jucat într-o piesă proastă. Îmi pare rău că n-am o poză de-a lui la mine să v-o arăt. Păcat că nu i-a fost dat să se facă actor. Dar lasă că nici meseria lui nu-i de lepădat. E doctor. Și doctor bun. Pot să vă aduc o sută de oameni să depună mărturie că am dreptate. Și nu martori d-ăia mincinoși.

Bietul tata! Numai el poate să vă spună cât a tras până l-a văzut medic. N-a fost lucru ușor. Dar și-a văzut visul cu ochii. O singură dorință mai are tata. Să-l vadă căpătuit. Să-i aducă o noră în casă, că tare ar vrea să aibă nepoței. Li plac copiii grozav. Toată ziua ar sta numai cu ei. Le-ar face și bărci, avioane și fel de fel de jucării din hîrtie, cum ne făcea nouă cînd eram copii. Dumneavoastră nu știți să faceți bărci din hîrtie cu două catarge, cum face tata!

Frate-miu era gata gata să se-nsoare. Acum poate avea și-un copil, dacă nu-l strica rostul un președinte de sfat popular. Dac-aș ști că nu se supără frate-miu, v-aș spune povestea de la început. Cum a cunoscut-o pe Sanda, că așa o chema pe fosta lui iubită, și cum s-au despărțit. Dar mă tem, zău mă tem c-o să se supere. Dumneavoastră nu-l știți! Eu îl cunosc mai bine, că doar mi-e frate; e tare supărăcios! Dar știți ce? Trăgeți-vă scaunele mai aproape și ascultați. O să vă spun. Ce-o fi o fi! Și la urma urmei, o să dau vina pe dumneavoastră că m-ați tras de limbă.

Așa... După ce a terminat medicina, a lucrat aici în București, la un dispensar. La care dispensar n-o să știu prost să vă spun. Într-un concediu s-a dus la niște rude de-ale noastre, de la Iași. La un unchiu. Cumsecade unchiu. Și ține tare mult la noi. N-a avut noroc de copii.

La Iași a făcut cunoștință cu Sanda. Ce fată!... Bujor. Frate-miu i-a spus că e doctor. Sanda nu știu ce meserie avea. Nu mi-aduc aminte. Ba da, era studentă și de mult visa ea un doctor. Care dintre noi n-are o preferință? Ea voia doctor. Două săptămîni a stat frate-miu la Iași. Și aproape tot timpul numai cu Sanda. Au fost și la teatru. Stai, ce piesă au văzut? Nu mi-aduc aminte. Dar nu-i nimic. N-are nici o legătură cu povestea asta. Cum spuneam: au fost la teatru, la cinema, s-au împrietenit bine. Frate-miu, după ce a terminat concediul, a venit la București. Fata a rămas la Iași. Dac-am pune la un loc toate scrisorile pe care le-am scris noi în viața noastră n-ar întrece numărul celor trimise de frate-miu la Iași.

DE CE NU S-A NSURAT

FRATE-MIU

A lucrat Radu la dispensarul din București pînă-ntr-o zi cînd a primit o adresă de la minister că e transferat la țară. La un dispensar dintr-o comună. Raionul n-o să vi-l spun oricît ați stărui. Atît vă pot spune că la raionu' ăsta era un președinte. Și președintele ăsta i-a stricat lui frate-miu rostul.

Scrisorile care porneau de la București la Iași, acum porneau de la țară la Iași. Și tot așa de multe. Ce să-i faci? Se iubeau.

Sanda a terminat examenele, și s-a gîndit să-i facă lui frate-miu o surpriză. S-a urcat în tren și s-a oprit în raionul respectiv. De-acolo a luat alt tren și s-a dus în comuna pe care n-am s-o divulg. Voia să-și vadă doctorul.

Cînd a ajuns Sanda în comună, unde credeți că l-a văzut pe frate-miu? Vă puteți bate capul oricît. N-o să ghiciți. La Centrul de colectat cartofi, cîntărea cartofi, da bonuri la oameni... Cînd l-a văzut Sanda a-nlemnit! La dumneavoastră să fi venit unu' să vă fi spus că e general, și dumneavoastră să-l fi întilnit vînzînd laurt, cum v-ar veni? Mai ales dac-ați avea slă-

biciune la general, cum avea Sanda la doctor? Ce credeți c-a făcut fata? Nici nu s-a arătat în fața lu' frate-miu. A-ntrebat un cetățean care s-a întîmplat să fie pe-acolo:

- Cine e băiatul ăla?
- Așa-i că-i frumos? Îți place?
- Cetățeanului îi ardea pesemne de glumă.
- E medicul dumneavoastră?
- Medic, pe dracu! Colector.

Atît i-a trebuit. S-a urcat în tren și... la Iași.

Frate-miu i-a scris mult. Sanda, nimic. Abia tîrziu i-a trimis cîteva rînduri: „Să mă lași în pace, să nu mai îmi scrii!“ „S-a măritat!“ Și-a zis frate-miu amărit. Și a plîns. Ce vrei, o iubea.

Și-acum se gîndește la ea.

Vedeți cum poate un președinte să strice rostul unui om? Pune un medic să colecteze cartofi.

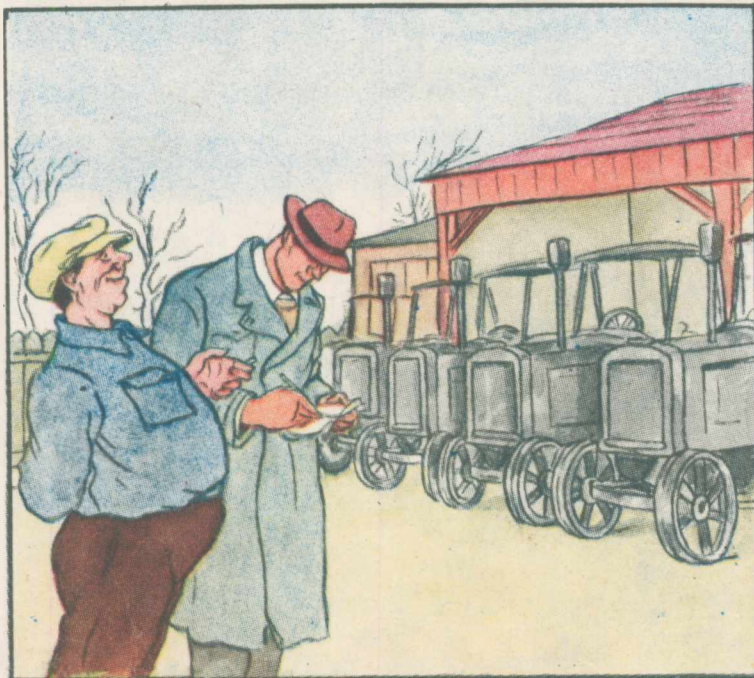
Și bietul tata. Să vă spună el cît s-a chinuit pînă l-a văzut medic.

Să mă bată Dumnezeu dacă mă gîndeam să vă povestesc istoria asta. Știți ce m-a făcut să vă știu de vorbă atît? Faptul că în raionul Ilia, regiunea Hunedoara, s-a-ntîmplat un caz asemănător. Președintele raionului a pus pe medicul Gîtu Virgil tot la colectarea cartofilor.

Dacă aveți de gînd să-mi spuneți ceva că v-am răpit timpul, apoi vă rog să nu-mi spuneți mie, ci președintelui din Ilia. Eu n-am nici o vină. Dacă nu s-ar găsi oameni d-ăștia, mi-aș vedea de treburile mele, că am destule pe cap. Credeți-mă!

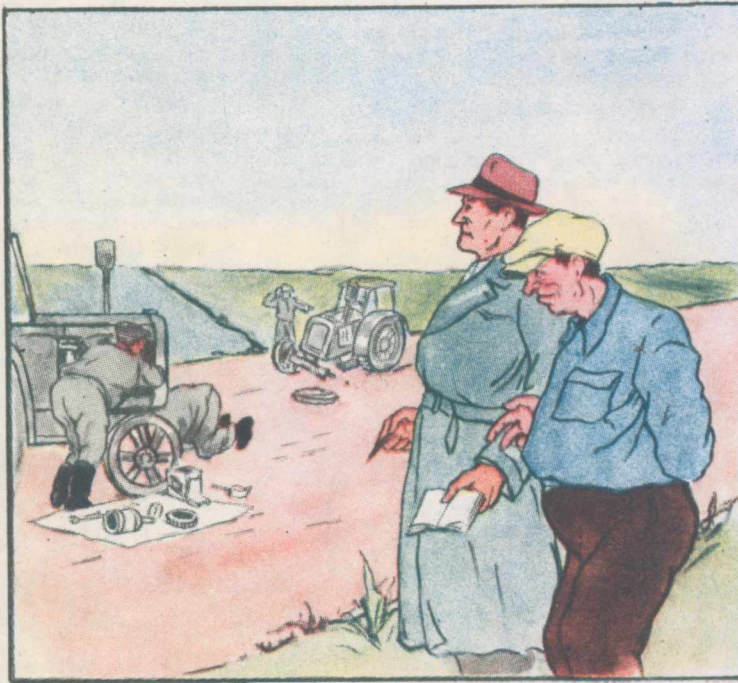
NICUȚA TĂNASE

LA UN S.M.T.

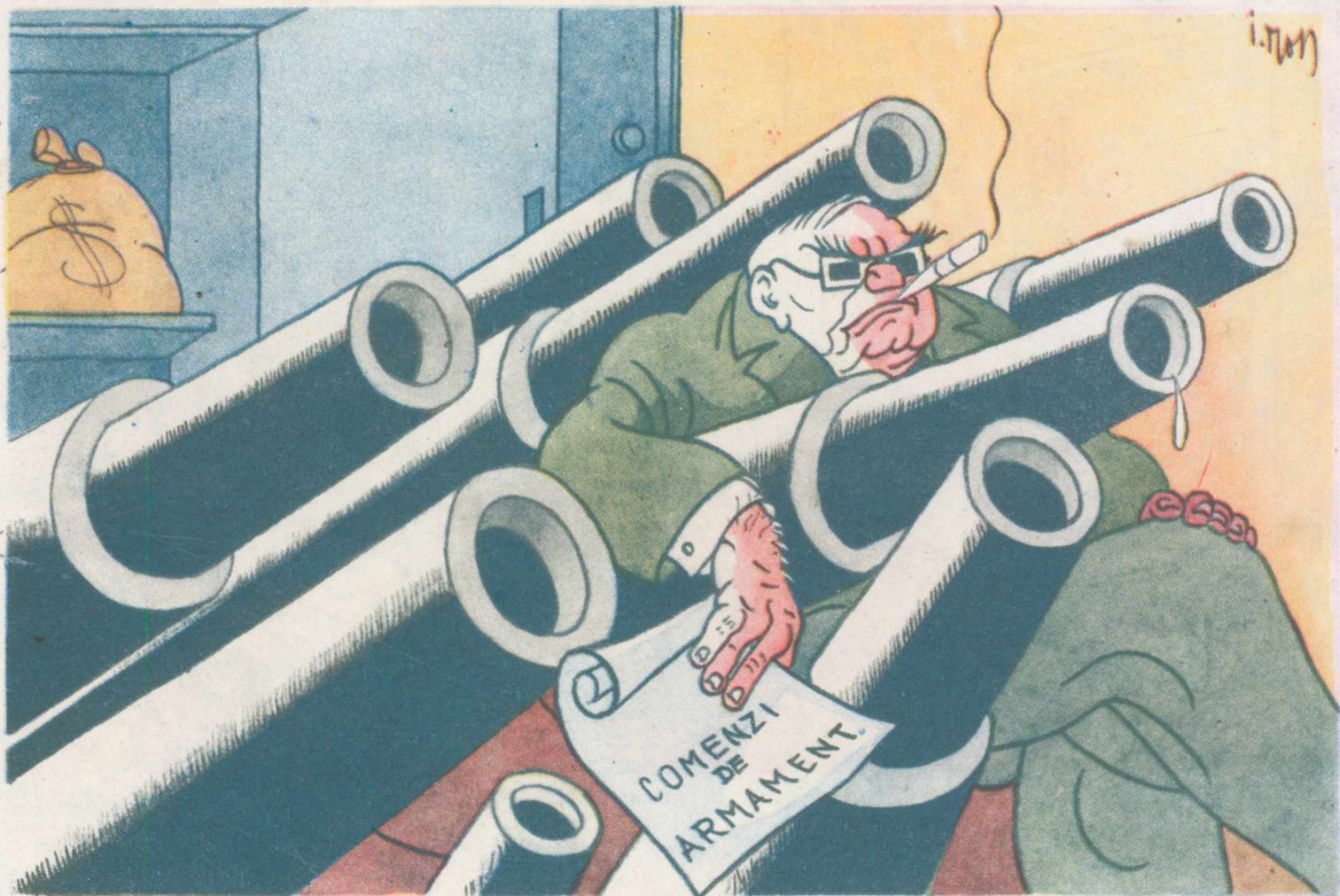
- Scrie, tovarășe, că în S.M.T.-ul nostru pregătirile pentru campania agricolă de primăvară s-au terminat...

...A DOUA ZI LA CIMP

...dar mai avem de făcut unele mici reparații!...

Desen de I. DAVIDESCU

Desen de I. ROSS
(Din Expoziția anuală de stat)

— Grea e viața cînd ai atîtea guri de hrănit!...

Desen de A. LUČACI

ADENAUER: — Tinere, patria te cheamă!
— Vorbești de pomană, mister, nu înțeleg englezește!

In lumina faptelor

Panică atomică

Un poznaș, amator de senzații tari, sătul însă de filmele polițiste și melodramele anoste care bîntuie ecranul american, și-a oferit de curînd, la New York, un spectacol senzațional și, pe deasupra, gratuit, anume o panică atomică. Chemînd F. B. I-ul la telefon „glumețul” a prevenit siguranța că el este un agent secret al unei țări străine, și că va părăsi în cîteva ore America. Dar fiind cuprins de remușcări, ține să anunțe că a ascuns la Gara centrală, în cel mai înalt zgîrie-nori — Empire State Building—și în alte două locuri, cîte o bombă cu hidrogen care vor face explozie, simultan, imediat după plecarea lui.

A fost de ajuns ca dispozitivul de alarmă să intre în funcțiune și ca un acces general de isterie să se producă instantaneu.

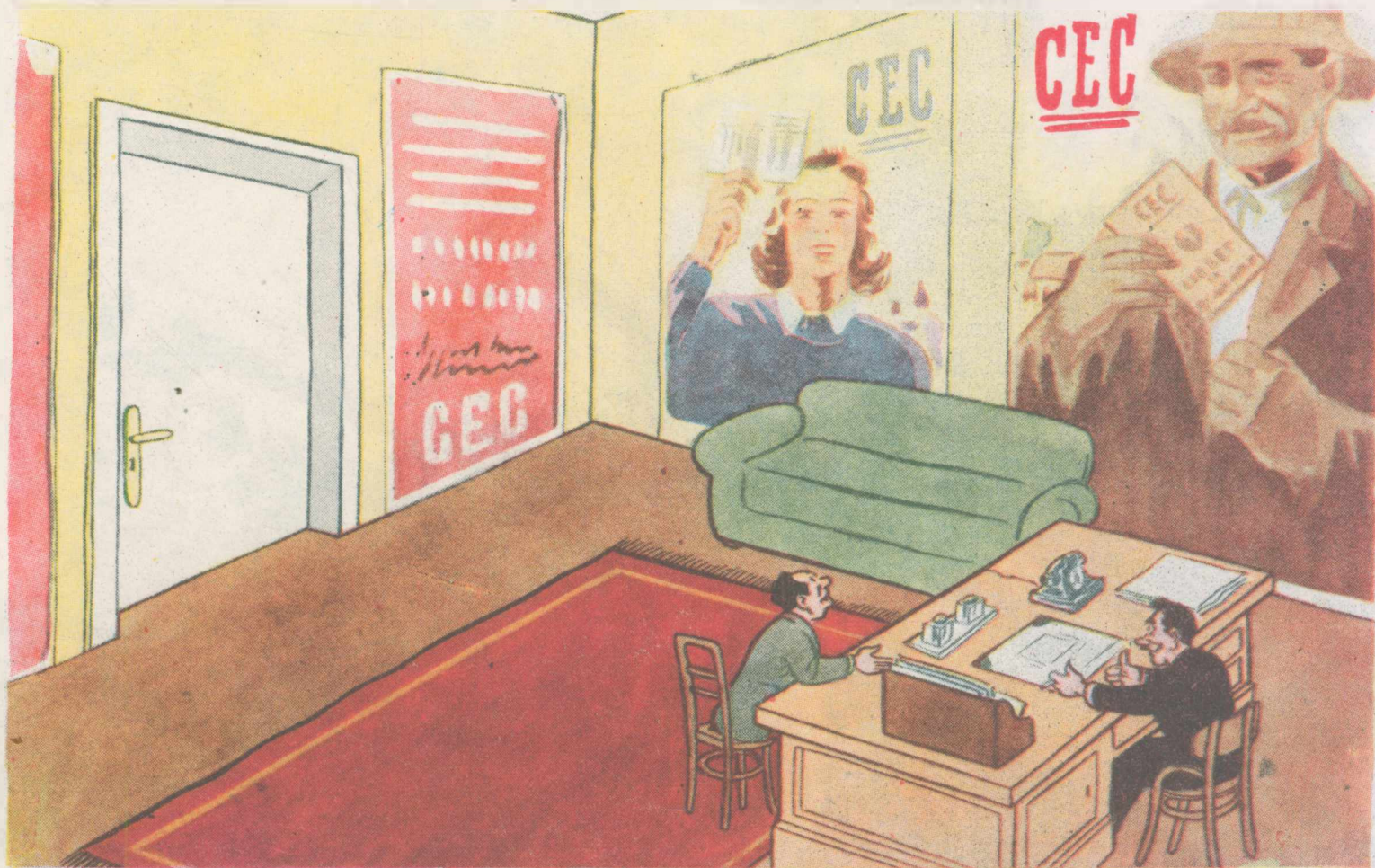
Să nu ne mirăm prea tare. Cazul nu este unic. A scris nu de mult un ziarist american că „ajunge un scurt circuit în metro sau o explozie de gaze într-un canal, pentru ca lumea, crezînd că războiul a și început, să se năpustească încotro vede cu ochii—și să urle înnebunită de spaimă”.

De-ale lor

S.U.A. este dispusă să cedeze aliaților o parte din excedentul de unt, primind în schimb materii prime strategice.

Americanii ăstia—s niște frați:
Cedează unt și cer materii prime.
„Sistemul” lor rămîne la-nălțime:
Căci untul ei îl scot...din aliați.

S. Sn

— Salariații noștri depun toți între 10 și 100 lei lunar.
— Și dv! ?
— Eu depun... muncă de lămurire.

Desen de FRED GHENĂDESCU

DESCÂNTEC DE OBOSEALĂ

de FLORIN IORDĂCHESCU

Vino Eno
pe la gene,
pe la ochi,
pe la sprincene
și alungă din Leana mea
toate oboselile,
toate plictiselile,
toate relele,
toate bebelele
și fă-o să doarmă în pat
somn de prunc îmbăiat,
somn ușor,
odihnitor.
Că de spălat n-a spălat,
că de măturat n-a măturat,
că de gătit n-a gătit
dar de obosit a obosit
în virful patului
după plecarea bărbatului.

Ieși lene iute
și de la Leana du-te
repede ca apa,
unde-a dus mutul iapa,
unde-a nșărcat dracul copiii,
în țara pustiei

unde împărășesc flăminzii
duce-te-ai opt cu a brnzii.

Taci cocoșule, nu mai cînta,
zît! mișă, nu mai mieuna,
marș! ciine, nu mai lătra,
huș! găini nu mai cotcodăciți
pe Leana să mi-o treziți.

Vino vis înaripat
La Leana în pat,
ia-o pe aripă
și du-o într-o clipă
în țara vișurilor minunate
unde de-a găsa-s toate,
unde se ară singur pămîntul,
unde vine de mătură vîntul,
unde mîncarea se face singură,
unde-ți pune altul în lingură,
unde soarta te răsfață,
unde pică para mălăiață,
unde zboară plăcinte coapte,
unde nu-i zi, ci numai noapte.
Du-o-n cea țară,
țara lui Pierde-vară;
du-o de la noi...
și să n-o mai aduci înapoi.

În lumina reflectorului

Ne-am adresat, de curind, cu câteva întrebări tovarășului Paul Ionescu, directorul Teatrului de operetă din Orașul Stalin, pe care l-am întâlnit în pauza unui spectacol.

— Tovarășe director, care a fost preocuparea de competenție de la venirea dumneavoastră în acest teatru ?

— Principala preocupare a fost aceea de a deveni director unic. Unic, adică un director cum nu mai există un al doilea.

— Care a fost cel dintîi lucru pe care l-ați făcut cînd ați intrat în acest teatru ?

— Întîi am intrat în teatru, apoi am intrat sub pielea tovarășului Magnea Ion, șeful secțiunii culturale a sfatului popular regional, apoi am intrat în funcția de director artistic al teatrului, apoi am intrat în oamenii care n-au fost de acord cu procedeele mele.

— Cum adică ați intrat ?

— Foarte simplu: eu am intrat și ei au ieșit! Acesta este lucrul cel mai important într-un teatru: intrările și ieșirile.

— E adevărat că în munca dumneavoastră folosiți față de salariații teatrului expresii vulgare, sau chiar îi insultați ?

— Nu-i adevărat, dar-ar dracul în ei să dea de nătingil!...

— Da, m-ați convins!... Acum altă chestiune: am aflat că dumneavoastră, ajutat de tov. Magnea, ați montat un spectacol de estradă, pentru care s-au cheltuit sume importante de bani.

— Da, s-au cheltuit! Ai mai văzut dumnecata spectacol care să nu necesite cheltuieli ?

— Bine, dar am mai aflat că

spectacolul nu s-a mai jucat, întrucît era sub orice critică.

— Și ce vă surprinde ? Ai mai văzut dumnecata să se joace spectacol într-un asemenea hal ?

— Atunci, pentru ce s-au mai cheltuit bani cu montarea ?

— Nu se putea altfel. S-ar fi supărat autorul, regizorul, directorul, și nu făcea.

— Der cine era atunci director ?

— Mă rog... eu.

— Și regizor ?

— Cum ?... Eu...

— Aha!... Dar autor ?

— Cum să spun... tot eu! În loc să lucreze trei oameni, a lucrat unul singur! Vă dați seama, desigur, ce economie am făcut!

— Pentru ridicarea nivelului artistic al ansamblului, care știm că e format, în mare parte, din amatori, ați făcut ceva ?

— Evident. Am adus actori profesioniști.

— Și ? Au prins ceva ?

— Desigur. Actorii profesioniști prind foarte repede. Mai ales că avem aici o serie de actori amatori foarte talentați.

— Ce actori profesioniști ați adus ?

— Printre alții am adus-o pe tovarășa Afrodita Capri, un element foarte capabil, foarte talentat, foarte ascultător, foarte disciplinat, foarte...

— Dar de unde știți toate astea ?

— E nevastă-mea!...

— Și ce roluri preferă ?

— Rolurile principale!...

Ne-am luat rămas bun de la tovarășul Paul Ionescu și i-am mulțumit pentru răspunsuri.

Acum așteptăm să ne mulțumescă și dumnecatului.

M. GONG

— Nu mai insisti, maestrul este ocupat exclusiv cu noi!

O idee genială

Muntele Timpa nu începuse bine să-și imbujureze frunza și tovarășul Pisu Ioan, într-o mână cu o vază de flori, și în cealaltă c-un borcan de murături, stătea cocoșat pe un camion încărcat cu lucruri necesare mobilării apartamentului său, repartizat de Sfatul popular regional. Cu toate că abia mai răsufla, de înghesuit ce era, ochii îi străluceau de bucurie la gândul că peste câteva minute va ajunge la noul domiciliu din strada Gheorghe Coșbuc nr. 1. Își privi cu dragoste soția, așezată lângă el, c-un pachet uriaș pe genunchi. Draga de ea, arăta grozav de obosită. Voi să-i spună câteva cuvinte de îmbărbătare, dar tocmai în acel moment șoferul oprî brusc mașina.

— Am ajuns, izbucni tovarășul Pisu în culmea fericirii.

După vreo trei ore, cei doi soți admirau noua locuință. Un nor se așternu, însă, pe fețele lor, observînd că dormitorul n-are sobă, că ușile abia se țin în balamale, că instalația electrică e defectă. Ei... dar norul se împrăștie tot atât de repede pe cît venise.

Își amintiră că în oraș există întreprinderea de gospodărire a locuințelor și localurilor.

Dornic să-și vadă locuința pusă la punct, tovarășul Pisu se repezi glont la sediul I.G.L.L.-ului.

Ce oameni cumsecade! Ce oameni pătrunși de răspundere întilnești la I.G.L.L.!

— Tovarășe Pisu, fă o cerere și în câteva zile te vei convinge de ceea ce slătem în stare, zise directorul întreprinderii. Dar nu tărăgăna s-o scrii. Noi lucrăm prompt. Ai să vezi! Uite, în capul ăsta, continuă directorul, zac toate cererile cetățenilor, și nu există unul să nu fi fost

servit pînă la urmă... Ei, ce să mai vorbim, fă tovarășe o cerere. Urgent.

Nici o jumătate de oră nu trecu și solicitantul veni cu cererea. Cei doi oameni își strînseseră mîinile puternic, și se despărțiră ca doi prieteni. Și... despărțiți au fost.

— Ochii care nu se văd, se uită! și-a spus tovarășul Pisu.

Și începu să scrie la petiții, cerînd înții să i se repare ușile, lumina, instalația de apă, și să i se construiască o sobă în dormitor. Nici un răspuns! „Poate că petențiile sînt prea mari”, își zise tot el

și concepu o altă cerere, rugînd I.G.L.L.-ul să repare lumina și conducta de apă. Nici un răspuns! În fiecare dimineață, înainte de a pleca la serviciu, își punea mîna streașină la ochi, cătînd în susul străzii de unde spera să apară echipa de muncitori. Și-ntr-o zi, n-a mai scris tovarășul Pisu cereri. Nici mîna streașină la ochi n-a mai pus-o. A pus mîna pe ciocan și și-a reparat omul, singur, toate stricăciunile. Numai sobă nu avea încă.

Frigul iernii se înăsprea însă. Tovarășul Pisu se hotărî să pătrundă din nou în biroul directorului. Aici, nu-l mai găsi pe bunul său prieten. În locul lui alt șef.

— Ei, tovarășe, se vaită tovarășul Vrabie. Dumneata habar n-ai în ce hal am găsit întreprinderea. Dosare întregi de cereri nerezolvate.

— Păi, un dosar, zise naiv tovarășul Pisu, trebuie să fie al meu.

— Se poate, că la noi nu se pierde nimic.

Șeful apăsă pe un buton și în birou intră impetuos, Vișu, șeful serviciului administrativ.

— Sobă? Da, avem sobă.

— Atunci, e-n regulă! exclamă tovarășul Pisu, entuziasmat.

— Da' n-avem mijloace de transport...

— Aduc eu un camion!

— Nu! Noi dacă facem o treabă, apăi o facem. Nu pretindem cetățenilor să vină cu mijloacele lor de transport! Așteptați că vine!

...Calendarul își zvîrlî filele una după alta, însemnînd începutul unei noi luni. Dar la I.G.L.L. timpul stătea locului. Tovarășul Pisu își pierdu iar răbdarea.

— Bună ziua, tovarășe director!

— Aaa... tovarășul cu soba...

— Puteți să-mi spuneți și tovarășul Sobă. Că nici pînă azi n-am sobă în casă. Eu nu înțeleg cum lucrează întreprinderea dv.

— Lasă, tovarășe, făcu șeful, du-te dumneata acasă, că vine!

— Vine soba?

— Nu frate, vine primăvara! Luna martie, aprilie, mai, pe urmă iunie, iulie! Ce-ți trebuie neapărat sobă, în toilul verii? Așteaptă, te rezolvăm la iarnă!

G. MOSOR
De la subredacția noastră
din Orașul Stalin

Joia viitoare

de VALERIU FILIMON

Tare s-a bucurat tovarășul Nicolae Baboi, președintele Sfatului popular al comunei Homești, raionul Rîmnicu-Sărat, când a aflat că tovarășa tehniciană agronom Dumitra Pastramă s-a decis să înceapă tinerea cursului agrozootehnic.

— Era și timpul, i-a spus el. Că, uite, zău, sintem în decembrie și... dar, să nu ne mai pierdem timpul căutînd pe vinovat. Vorba e, cînd zici că vrei să-ncepi?

— Păi, să zic... joia viitoare. E bine?

— E bine, numai să fie!

— Este, nici discuție. Joia viitoare!

Joia viitoare, sala de festivități a căminului cultural era plină plină la refuz de sătenii veniți să ia parte la expunerea lecției de curs agrozootehnic. Se simțea dorința sătenilor de a-și însuși știința agrozootehnică. Și se mai simțea și lipsa tovarășei tehniciene Dumitra Pastramă.

— Te pomenești c-a uitat! își dădu cu părerea un sătean.

— Nu se poate! răspunse un unchiș sfătos. Doar a spus că joia viitoare — adică asta.

URZICA AJUTĂ

Am sesizat Ministerului Industriei Metalurgice și al Construcției de Mașini unele deficiențe în fabricația batozelor la Uzina „Tudor Vladimirescu” din București.

Și ministrul, prin secretariștii tehnici al D. G. C. M. U. A. (Direcția generală construcției de mașini și utilaj agricol) ne-a răspuns:

— Sezizarea „Urzicii” s-a dovedit justă;

— Toți controlorii de la serviciul de control tehnic al uzinei, pentru vina de a fi admis să se monteze batoze cu deficiențe și de a le fi prezentat astfel la recepție, au fost sancționați cu pierderea primei de producție pe o lună; cei necorespunzători în viitor, sarcinilor, vor fi înlocuiți;

— Inginerul Tătaru, responsabil cu controlul final al batozelor, a fost mutat de la serviciul de control tehnic;

— S-au luat măsurile necesare, organizatorice și tehnice, pentru îmbunătățirea muncii în uzină și a fabricației batozelor;

— Pentru întărirea conducerii uzinei, au fost înlocuiți recent directorul și inginerul-șef.

Deci sezizarea „Urzicii” a ajutat să se pună ordine în munca prin însemnate unități.

După mai multe ore de așteptare, sătenii pierdură speranța de-a mai auzi ceva despre agrozootehnică. O întîlniră a doua zi, pe uliță, pe tovarășa Pastramă.

— Și zi așa, tovarășă agronom — ne făcuși să așteptăm pînă ni s-au lungit urechile.

— Pe mine?

— Da' pe cine?

— Cu ce ocazie?

— Iaca na, „cu ce ocazie”! Cu ocazia de lecția de... joia viitoare.

— Păi, n-am spus că joia viitoare?

— Păi, ieri a fost „joia viitoare”!

— Ieri? Aoleu, să știți c-aveți dreptate! Îmi făcusem nod la batistă, ca să nu uit și... toată săptămîna mi-am bătut capul: de ce mi-oi fi făcut eu nod la batistă?

— Păi, atunci, mai fă-ți un nod ca să nu uiti pentru ce ți-ai făcut nodul! făcură sătenii.

— Bine! Joia viitoare!

Dar... nu veni nici atunci.

Iar o întîlniră sătenii.

— Riz! de noi, tovarășă Pastramă!

— Pe ce chestie?

— Pe chestia cu... joia viitoare.

— Ei, n-o luați așa. Joia asta e prevăzută în preocupările mele. Așa că, într-una din joile viitoare...

— Cum într-una din ele?

— Adică într-o joi.

— Păi, nu spuseși că joia viitoare?

— Măi, oameni buni, Dumnezeu să vă mai înțeleagă! Păi, dacă zic joia viitoare, nu-nseamnă că-i într-una din joile care vor veni?

— Să știți că s-a-ntors calendarul pe dos! rîseră acru sătenii.

... De atunci și pînă azi au trecut multe joi, dar tovarășa Pastramă tot n-a ținut cursurile de agrozootehnică. Și-a făcut mai multe noduri la batistă și... a rămas cu ele. A precizat că joia cade în „preocupările ei de căpetenie” și cite altele. Numai că joia aia tot n-a mai venit. Bine că tovarășa Pastramă rămîne calmă. Continuă să susțină senin c-o să înceapă cursurile. Joia viitoare. Tăranii stau însă pe gînduri și spun:

„Să știți că la tovarășa Pastramă joia viitoare nu-ncepe de la începutul anului încoace, ci de la... sfîrșitul anului la vale!”

(După un material al corespondentului nostru A. Rinja, din R. Sărat)

Punctul farmaceutic de pe lângă cooperativa din com. Crînguri, raionul Găești, zace închis de multă vreme, fără medicamente.

— Nu fi supărat! „Urzica” găsește și pentru tine un leac!

Desen de NIC. NICOLAESCU

HAC-HOC

Am fost deunăzi să cumpăr ceva la o „Alimentară”. În fața unei stive de conserve văd un cetățean care li tot dă tîrcoale, ambiționîndu-se să citească neapărat eticheta unuia dintre cutii, în ciuda faptului că alți cumpărători îi ocupau locul, trecînd înaintea sa.

— Hac! face el o dată.

— Să știți că i-a venit de hac, zic. Cumpără toată stiva.

— Hac! repetă cetățeanul.

— Poate ac... îi răspund fără să vreau.

— Hac, hoc!... răspunde el și lumea din jur începe să-l privească cu oarecare neîncredere.

— Poate hochei, zic, crezînd că am de a face cu vreun sportiv care și-o fi pierdut mințile, aici, printre lebdăvrști și cutii de conserve...

— Ce hochei, tovarășe? ia citește...

Îmi revin. Fac plăcerea necunoscutului și citesc literele de o șchioapă de pe una din nenumăratele cutii de conserve, așezate cu gust, în formă de piramidă: Ministerul Industriei Alimentare. Haché. 0,450 gr. lei 8,55 cutia. Salcon-serv. Întreprinderea Industrială Mediaș.

— Foarte bine, mă hărțuiește cetățeanul. Ai putea să-mi spui ce conține?

Mă fisticesc. Întorc și eu cutia. Nu găsesc nici o explicație. Dau din umeri.

— Sînt cumpărător, continuă cetățeanul. Vreau să știu ce conține cutia...

— Tocătură, tovarășe. Tocătură conține! interveni grav un vinzător care ne-a auzit conversația.

Cumpărătorii din jurul meu uită pentru ce au venit și încep să-și stîlcească limbile, urmărind cu ochii ca cepele, etichetele de pe cutiile stive.

— Hac!

— Hache-e-e.

— Hașé! pe franțuzește, interveni din nou vinzătorul.

— E un produs străin?

— Da'de unde. Nu vezi, tovarășe, că-i fabricat la noi, la Mediaș?...

— Păi, de ce nu scrie în graiul postru, măi omule? Tocătură de porc sau de vacă... Să știți și noi ce cumpărăm, și, în special ce mîncăm. Că altfel mă trimite nevasta după tocătură de vacă și eu îi spun:

— N-are, dragă, nici un fel de tocătură! Are numai cutii cu Hac-Hoc, și mie asta îmi face rău!

ILIE SPIREA
Ploiești

Autobusele 32 au adesea mari întîrzieri, datorită faptului că șoferii stau la capătul liniei mai mult decît trebuie.

ȘOFERUL: — „Mă iubeste, nu mă iubeste”...

UN CETĂȚEAN: — „Vine, nu vine, vine, nu vine”...

Desen de GREBU DENIS

— Sărmana! Caută grăunțe la marginea ogorului. Nu știe că tractoristul ăsta numai acolo face arătură adincă și boabele se duc pină la fund!

Desen de S. BRIZEANU

DRAGĂ URZICU

DRAGĂ URZICUȚO,

Tare-i bine să fii fată. Dar nu o fată ca oricare alta, ci una care să știe să facă ochi dulci. Și nu orice fel de ochi dulci, ci ochi dulci ca ai Bombonicăi Bădescu. Iar ochii dulci să nu-i faci oricui, ci anume lui Alexandru Mihuț, șeful serviciului I.F.E.T. din raionul Vinju Mare. Fiindcă ochii dulci trag la lemnele I.F.E.T.-ului, iar lemnele... numai la ochi dulci.

Dovada: pină la 26 ianuarie 1955 salariații și muncitorii din raionul Vinju Mare nu primiseră încă nici un lemn de la tovarășul Mihuț, iar cind corespondentul voluntar... a îndrăznit să-l critice pe acesta în ziarul local, amatorul de „bombonele” a dispus ca nu numai corespondentul ci și tatăl acestuia, țaran colectivist la G.A.C. „Drum Nou” să plătească... Adică să fie șterși amândoi de pe tablele în baza cărora se achiziționează lemnele.

Nu crezi, Urzicuțo, că în urma unor astfel de procedee, uscătura de la I.F.E.T. Vinju Mare ar trebui pusă pe foc?

Crăciun Gh.
Vinju Mare

URZICO,

Pentru noi brăilenii e un mare mister: cum o fi nimerit orbul Brăila?

Că tovarășii responsabili de la Intreprinderea regională cinematografică Galați, care sînt oameni, vorba ceea, cu... vederi largi în materie de viață culturală, nu nimeresc deloc Brăila.

Nu se sezisează dinșii că, de un an de zile, cinematograful „11 Iunie”, cel mai mare din acest oraș, continuă să fie „închis pentru renovare”, — și că astfel, de un an de zile, nu funcționează în localitate decît două cinematografe mici, absolut insuficiente?

Și nici responsabilii culturali ai Sfatului popular orășenesc Brăila nu nimeresc. Galații, ca să se înțeleagă împreună și să rezolve odată această problemă.

Se pare că nu numai sala acestui cinematograful, dar și simțul de răspundere al acestor responsabili ar trebui... renovat.

Ion Popa
Str. Vapoarelor 9
Brăila

URZICUȚO,

De ce-or fi mîncînd lupii oi? Mie, iarna trecută, din 50 de oi de rasă, mi-au mîncat lupii, 10. N-au fost bine adăpostite.

Aveam și autorizație să cresc oi de rasă, aveam și aprobație pentru cantitatea necesară de lemn de construcție, să le fac oilor saivan, — numai că nu mi se dădeau lemnele.

Nu mi le dădeau, de peste un an de zile, niște birocrati lăsa-reți și amînăreți, ba de la sfatul popular, ba de la ocolul silvic, în cap cu un inginer-șef Victor Pep.

Mi-au dat lemnele numai cînd, apelînd eu la tine, ai intervenit tu, dragă Urzico.

Așa că-ți mulțumesc, — și te-ntreb: de ce-or fi mîncînd

lupii oi? Că oille sînt ființe cumsecade și nevinovate.

De ce n-or fi mîncînd lupii, de pildă, birocrati de sfaturi populare și ingineri-șefi de ocoale silvice?

Ar fi mai just.

Bogdan Vasile
Lugoj

DRAGĂ URZICU,

La noi, la U. R. C. A. D. — Moinești, s-a rezolvat în sfîrșit problema înmagazinării mărfurilor care, neîncăpînd într-o singură magazie, sînt ținute uneori și sub cerul liber.

S-a rezolvat așa: a promis conducerea U.R.C.A.D. în decembrie 1954 că va construi și o a doua magazie în luna ianuarie.

Și așteptăm, de-atunci... luna ianuarie. Iar cum conducerea n-a precizat și... anul, s-ar putea să mai avem de așteptat. (Ianuarie 1955 a și trecut. Urmează acum: ianuarie 1956, 1957 etc.).

Deci n-a fost o rezolvare superficială, pentru cîteva luni. E vorba de una serioasă: pe... termen lung.

Pentru care credem că conducerea U.R.C.A.D. ar trebui luată... din scurt...

D. Buznea
Moinești

URZICO,

Venind primăvara, a scăpat și atelierul mecanic al gospodăriei noastre de stat (G.A.S. Ghidigeni, regiunea Birlad) de grija reparațiilor... de iarnă.

A scăpat și tovarășul tehnician-șef Zagorodniuc Dumitru de grija de-a băga mereu bețe în roate direcției — cu felurite pretexte de amînări și tergiversări — de cîte ori voia această direcție să ia vreo măsură de îndreptare a muncii atelierului.

Acum, or lucra — pină la toamnă — tractoarele și celelalte mașini ale gospodăriei, cum or ști. Iar reparațiile de iarnă, le-om face... la iarnă! Vom avea poate pină atunci, la atelier, un strung bun, vom avea și piese de schimb și, în schimb, nu-l vom mai avea poate pe tovarășul tehnician-șef Zagorodniuc Dumitru.

Mecanicii de la G.A.S.
Ghidigeni-Birlad

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane: Secretariatul
de redacție 4.28.15, Secția scrisori 4.60.34,
Secția viața internă 4.72.23

A C O R D U R I

